

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 11. Ljubljana, 1. novembra 1912. XX. tečaj.

Zvečer.

13. Vernih duš večer.

Vernih duš večer . . .
S cvetjem okrašene
so gomile tihe,
s cvetjem snežnobelim
in z zelenjem žalnim.
In med cvetke bele
so vsajene svečke,
svečice voščene.
Svečice gorijo . . .
In plamenčki rdeči
lahno plapolajo
v noč skrivnostnotiho.
In čarobni žarki
vzplašeni drhtijo
na spominkih belih,
na cipresah žalnih . . .
Vzplašeni drhtijo

žarki svečic belih
na cipresah žalnih.
A ciprese žalne
tajnostno šustijo
pesem žalostinko
njim, ki v grobih tihih
spe nevzdramno spanje . . .
Tajnostno šustijo
zeleno ciprese,
vsaka teši ljudstvo,
ki ob grobih plaka:
„O, ne plakaj, ljudstvo,
vsi umrli boste,
vse bo še odela
hladna, črna zemlja . . .
Ali vstali boste,
ko zapela tromba

bo na dan poslednji.
In iz zemlje črne,
in iz grobov tihih
boste prišli skupaj,
in takrat združili
boste se za večno ...
Tajnostno šustijo
zélene ciprese,

vsaka teši ljudstvo.
Ljudstvo ob gomilah
pa nič več ne plaka,
tiho, vroče moli ...
In v molitvi tihi
se mirijo srca
in v molitvi tihi
se mirijo duše ...

Vekomir.

Srečni ljudje.

24. Duše v vicaĥ.

Morda se bo komu čudno zdelo, da tudi duše v vicaĥ štejem med srečne, ko nas vendar sveta vera uči, da morajo trpeti grozovite bridkosti. Je že res, a sveta vera nas pa tudi uči, da je lahko zelo srečen tudi oni, ki veliko trpi. Prava sreča je namreč v tem, da je človek zadovoljen, in če je zadovoljen s trpljenjem, je gotovo srečen tudi trpeči človek.

Več vzrokov imamo, da blagrujemo duše v vicaĥ in jih zovemo srečne že zdaj, ko so še v trpljenju.

Najprej pomislimo, kaj so duše v vicaĥ. To so najboljši ljudje, res preblage duše. Saj veste, da v vice pride tak človek, ki umrje v milosti boĝji ter ima samo male ali odpustljive grehe. Ako sem pa prepričan o kakem človeku, da nima nobenega smrtnega greha, marveč le samo male napake, ki se jih pa tudi želi iznebiti, takega človeka blagrujem in zelo vesel ga moram biti, kjerkoli ga srečam. Torej srečne, presrečne so one duše v vicaĥ, ki na zemlji niso bile omadeĝevane z nobenim smrtnim grehom. Gotovo so jih angeli zelo veseli in komaj čakajo, da prestanejo odločno kazni in se pridruĝijo njim v število.

V vice pa pridejo tudi one duše, ki ob smrti nimajo nobenega greha, pa se za odpuščene grehe niso dovolj izpokorile na zemlji. Oh, le pomislite

lepoto in pa srečo one duše, ki nima prav nič greha; saj je izpokorna nedolžnost v nekem oziru še bolj častitljiva, ker čestokrat stane še več truda kot prvotna nedolžnost.

Sploh znamo premalo čislati duše v vicah. Saj so to ljubljenci božji. Oni ljubijo Boga s popolno ljubeznijo in Bog jih ljubi. Boga ljubiti s popolno ljubeznijo, pa srečen biti, je pač isto. Podobni so onim dobrim otrokom, katerim je oče vse odpustil in jih ljubi z vso očetovsko ljubeznijo, ampak le to še zahteva, da poprej prestanejo naloženo kazen, preden jim razodene vso svojo očetovsko ljubezen.

Tudi to vedo duše v vicah, da jim je neskončno velika sreča v nebesih zagotovljena ter le še odložena. Seveda jim je ta odložitev neizmerno bridkostna, bolj kakor si mi le moremo misliti; vendar radovoljno trpe kot presrečni dediči nebeškega kraljestva.

Če še to pristavim, da so te verne duše že na zemlji bile med srečnimi, smem pridejati opomin: vsaj toliko si prizadevajmo za lepo življenje, da bi mogli priti v vice, kadarkoli nas pokliče božja pravica, pa bomo gotovo srečni že na zemlji in se prav gotovo izognemo peklju.

25. Vsi svetniki.

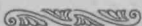
Da so svetniki zdaj v nebesih srečni, neizmerno srečni, o tem seveda ni treba še posebej pisati in izgublјati besedi. Le na to bi rad obrnil vašo pozornost, da so svetniki že ob svojem potovanju na zemlji bili srečni, najsrečnejši ljudje.

Navedel sem že več svetniških zgledov, iz katerih lahko spoznate, kako je istinito dober človek zadovoljen in vesel, torej srečen v vseh okoliščinah življenja. Lahko bi še navedel iz zgodovine sto in sto drugih ljudi, ki so bili zato srečni na zemlji, ker so bili svetniki. Pa predolgo bi bilo in morali bi večkrat ponavljati iste reči, ker pot do sreče, tudi do zemeljske, je za vse ljudi ista: p o t k r š č a n s k e p r a v i č n o s t i — pot nedolžnosti in prave pokore. Mislite si vrsto svetnikov, katerokoli, pa se lahko

prepričate: srečni so bili apostoli v bližini Jezusovi, njegovi zaupniki, njegovi prijatelji, njegovi bratje; srečni mučenci, pevaje so šli na morišče, Boga glasno zahvaljevali za mučeniško čast; srečni spoznavalci vseh stanov, kar čitajte njih življenje, pa boste videli; posebno srečni so bili vsi nedolžni, ki ne pojejo le samo zdaj v nebesih one pesmi, ki je drugi nebeščani ne znajo, marveč peli so jo deloma že tukaj na zemlji, to se pravi: toliko srečo so čutili v svojem nedolžnem srcu, kakor si je nečisti izprijenci niti misliti ne morejo, nikar še čutiti.

Po pravici se imenuje svetniška zadovoljnost in sreča na zemlji nekak predokus nebeške radosti. Nebeška sreča je zlasti v tem, da zveličani Boga poznajo v njegovi neskončni lepoti ter ga gledajo od obličja do obličja; sveti ljudje pa imajo že tudi na zemlji največje veselje v tem, da Boga vedno bolj spoznavajo in mu služijo z veselim srcem. »Osmero blagrov« je program svetniškega življenja, pa je obenem tudi program, v katerem je zanesljivo začrtana in opisana pot do zemeljske sreče. Kdor se hoče o tem natančneje prepričati, naj pazno in ponovno čita knjigo: »Osmero blagrov ali nauk o srečnem življenju«.

Internus.

Na vernih duš dan.

Zadoneli so zvonovi
tak milobno, tak otožno,
da kristjani nad grobovi
so sklonili se pobožno.

Kite vrbe-žalostinke
v mrzli burji zašumele
in nad spečimi v grobovih
zadrhte, zaihtele...

V sapi lučke plapolajo:
glej, te lučke so podoba
zemskih bornih nas trpinov,
ki borimo se do groba.

Mokriški.

Srečen tekmeč sv. Frančiška serafskega.

„Pridi, sveti Miklavž!“

Prizor iz otroškega življenja. Dejanje se vrši v sedanosti na predvečer praznika sv. Miklavža. — Sestavila svojim učenkam **teta Erna**.

Prizorišče: otroška soba v imovitejši hiši. Potrebna oprava: otroška mizica z igračami; miza s pisalno opravo; dva stola pri oknu na predalu pa jerbašček za ročno delo.

Osebe:

Stana 10 let	} domači	Tekla 12 let	} tuji otroci iz		
Milko 11 let		Boris 12 let		} prijateljskih	
Vladko 5 let		Zora 9 let			} krogov.
Anka 3—4 leta		Nada 10 let			
	} otroci.				

Prvi prizor.

Stana in Milko sedita pri pisalni mizi in pišeta naloge.

Stana. Skoraj bom gotova. Ali tebi še dosti manjka, Milko?

Milko. Samo dva stavka še — hvala Bogu! Kaj rad bi danes hitro izgotovil.

Stana. Tebi že Miklavžev večer roji po glavi, kajne? Sama sem pa tudi nekaj razburjena in precej raztresena. Pa naloge je treba le dokončati; če ne, sveti Miklavž ne bo radodaren.

Milko. Ne čenčaj toliko! Si me že zopet zmotila. Kar ne morem priti do konca. (*Piše dalje.*)

Stana. Tako — sedaj še podpis — in končano je. Hvala Bogu! (*Vstane in začne pospravljati svoje reči.*)

Drugi prizor.

Prejšnja. Anka.

Anka (*s punčiko na roki priskaklja k Milku in Stani.*) Glejta jo, kako je lepa! Pa sveti Miklavž mi prinese še lepšo, ki bo imela klobuček.

Milko (*nevoljen*). Sedaj si me pa spet zmotila s svojim čenčanjem in s svojo punčiko. — Pojdi k igralni mizi, Anka, in miruj!

Anka (*otročje*). Vedno bom sama pri igralni mizi, nečem! Zakaj se pa vidva ne igrata?

Stana. Takoj pridem k tebi, srček. Le potrpi, da pospravim svoje šolske stvari.

Anka (*zelo naivno*). Ah, vedno te šolske stvari, pa te sitne naloge! Anka ne mara hoditi v šolo; Anka se hoče igrati!

Milko. Mirujta že vendar, klepetuljki! Kar ne pridem do konca.

Stana (*ko skonča pospravljanje*). Idi, Anka, k igralni mizici; greva zidat cerkvico! (*Se skupno igrata pri mizici.*)

Milko (*po kratkem odmoru*). Vendar enkrat! Sedaj še hitro pospravim, potem pa k Borisu!

Tretji prizor.

Prejšnji; potem Boris.

Boris (*poje pol kitice za odrom, pol kitice pa na odru od pesmi: „Oj ta soldaška sablja . . .“ Prikoraka pojoč do sredi odra, pozdravi po vojaško s sabljo — za kar mu je dobra palica. Obča pozornost med petjem in vstopom; navzoči domači ga obkrožijo*). Pozdravljeni! (*Domači odzdravijo in mu podajo roke.*) Tako sem vesel, da sam ne vem, kaj bi počel!

Stana (*smejaje se*). Vidim, da si dobre volje.

Milko. Tudi vemo, zakaj.

Anka (*pristopi s punčiko k Borisu*). Boris, ali dobiš ti tudi od sv. Miklavža tako punčiko? (*Občen smeh.*)

Boris. Boris in punčika! — Ha-ha-ha! Ne, Anka, knjigo o junakih — to si želim.

Anka. Knjigo? — Ah, knjige pa jaz že ne maram. Punčiko v vozičku bi rada.

Milko. Saj že imaš punčiko. — Veš, kaj dobiš ti, mala nagajivka? — Šibico, šibico. (*Jo podraži.*)

Stana (*pomirujoč*). Ne-ne! — Anka dobi punčiko v vozičku, ker je pridna in že zna moliti.

Anka. Anka je pridna in zna moliti. (*Poklekne in genljivo moli: „Ljubi angel-varih moj . . .“ Ko skonča, vstane.*)

Boris. Glej, no-glej! Kaj ti že vse znaš!

Milko. Upam, da sv. Miklavž ne bo gluh za naše želje. Boris naj dobi svojo zaželjeno knjigo, Stana pa svoja ročna dela; ti naš malček punčiko, jaz pa opravo za risanje in slikanje. (*Med naštevanjem vstopi po sredini Vladko.*)

Četrty prizor.

Prejšnji. Vladko.

Vladko (*pri zadnjih Milkovih besedah priskaklja v sredino ter se precej glasno zadere*). Vladko pa konja in auto!

Boris. In še letalni stroj! Kaj si ta pritlikovec vsega želi! (*Vsi se smejejo.*)

Peti prizor.

Prejšnji. Tekla.

Tekla (*vstopi že med smejanjem — takoj po Vladku. Je precej velike postave, gizdavo opravljena, moderno oglašena —*

toda brez klobuka; zaničljivo se smehljaje.) To so otročaji! O sv. Miklavžu se menijo. Res, — preotročje!

Boris. Oho, tako visoka, draga sošolka! Najbolje bo, če se spustiš z Vladkovim zrakoplovom v višave. A pomni: „Kdor visoko leta“ — — — (*žugaje*) ha, ha — že veš, kaj hočem reči!

Anka. Tekla dobi veliko punčiko — kakor je ona.

Milko. Pa moderna mora biti, kakor je ona.

Tekla (*ošabno*). Kaj me dražite, otročaji? Zame to vse ni več; saj sem že dorastla; na Miklavžev večer že ne grem!

Boris. Še sline se ti bodo cedile po Miklavževem večeru in po naši družbi. Le čakaj ti, velika gospodična!

Tekla. Nikdar ne! Imam druge namene. — Mamika je bila sicer nekaj nevoljna, ker sem se odrekla Miklavževemu večeru, in nekako osorno je rekla: No, pa bodi doma, ti sitnica!

Anka. Jaz že ne ostanem doma!

Vladko. Jaz tudi ne!

Tekla. O, saj jaz tudi ne bom doma! S sestrčno Elzo grem v gledališče; pravkar sem namenjena k njej, da jo poprosim, naj me vzame s seboj.

Stana. Če bo le hotela?

Milko. Morda delaš račun brez krčmarja?

Tekla. Vi ste pravi nevoščljivci. — Moja zvesta Elza da ne bi marala zame —! Smešno!

Boris. Elza je sedemnajstletna gospica; ti pa si otrok. Kaj hoče v tvoji družbi?

Tekla (*razburjena*). Jaz otrok! Saj bom skoraj 12 let. Vedno občujem z Elzo, z lepo Elzo. Ah, kako srečna je Elza!

Milko. Zakaj? Morda, ker je že 17 let stara?

Tekla. To tudi! Pa kake toalete ima! Te frizure! — Ta krasni klobuk — —! (*Vsi se muzajo; Boris na tiho stopi za njo ter ji pri besedi — „klobuk“ — povezne izpraznjen jerbašček za ročna dela na glavo. Splošen smeh.*)

Boris. Tu imaš moderni klobuk! Ti gizdavka — ti velika gospodična mojih let! (*Anka in Vladko veselo skačeta okoli Tekle.*)

Tekla (*deloma v jezi, deloma s smehom vrže jerbašček na tla*). Veš, Boris, to je malo preveč! A kaj naj se jezim na take otroke! Grem rajši k svoji Elzi. Adieu! (*Odhaja ponosno; Boris jo ironično posnema, stopa za njo; Vladko se pridruži. Oba jo spremljata do vrat in se ji klanjata. Vsi se smejejo.*)

Boris (*stopi nazaj na stari prostor*). Ta Tekla je res smešna. Z vso silo hoče že biti gospodična. Najlepše bi bilo, če bi je gospica Elza ne hotela vzeti s seboj v gledališče.

Stana. A, pustimo to. Tekla je sicer dobra. Zaradi te slabosti, da hoče že biti gospodična, je ne smemo zaničevati. Meni se vedno zdi, da se še danes vrne med nas.

Boris. Toliko klepetamo, da še sedaj ne veste, kaj me je pravzaprav pripeljalo sem. Vidite: vsi gremo danes na Miklavžev večer.

Vsi. Seveda vsi — vsi! Nihče ne ostane doma.

Boris. Mislim, da bi bilo lepo, če bi kateri izmed nas kaj deklamoval. Saj znamo mnogo lepih pesmi.

Milko. Gotovo! Saj smo se v šoli vedno vadili v deklamovanju. Tainoni izmed nas bi se lahko postavil — a vendar ne vsi.

Stana. To se pravi: naši malčki ne bi mogli sodelovati in bi bili žalostni.

Anka. Znam pesemco, oh znam: „Punkelcek sem se mal' — mamki poljubcek dal — ker pa se nič ne znam, tudi ne vem, kam.“ (*Vsi se smejejo.*)

Vladko. Jaz pa povem tu vam, — da tudi nič ne znam. (*Zopetni smeh.*)

Boris. Kaj pa je meni storiti? Tako rad bi se s čim postavil.

Stana. Jaz predlagam petje. Pojmo skupno Miklavževo pesem.

Vsi. Dobro! dobro! Pojmo, pojmo!

Milko. Če ste za to! Pa kar poizkusimo, če bode šlo. (*Otroci se lično grupirajo — po Staninih nasvetih. Medtem vstopita Zora in Nada.*)

Šesti prizor.

Prejšnji. Zora in Nada.

Stana. Zora in Nada, le semkaj! Zapeli bomo.

Zora in Nada. Dober večer!

Zora. Greste li na Miklavžev večer?

Boris. Seveda! Vsi gremo.

Nada. Mamika me pošilja, naj vprašam, kdaj greste.

Vladko (*jako glasno*). Ob eni. (*Smeh.*)

Stana. Ti pa že kakšno modro užagaš! Točno ob šesti uri moramo biti v dvorani.

Zora. Kakor se čuje, bo Miklavžev večer dobro obiskan.

Nada. Dal Bog! Sramota, če bi se Slovenci ne udeležili tega lepega večera! Slovenci moramo biti vedno edini.

Zora. Naši živio-klici naj donijo in odmevajo po celi veliki dvorani.

Stana. Tako naj bo! (*Nagajivo.*) Ali se vam bo pa posrečilo?

Milko. O, le čuj nas! Zakličimo vsi trikrat: „Živio!“

Vsi. Živio, - živio - živio! (*Najbolj glasen je Vladko. Med temi živio-klici vstopi jezno Tekla. Vst se ozro nanjo.*)

Sedmi prizor.

Prejšnji. Tekla.

Tekla. Pomislite, — pomislite! Kako me je razžalila! Veste, kaj mi je rekla Elza? Rekla mi je: „Kaj si vendar misliš in drzneš, ti domišljavi otrok ti!“ Otrok — mi je rekla!

Boris. No, no, vidiš! Zakaj pa nisi ostala med nami? Saj smo vendar še vsi otroci.

Stana. Torej, Tekla! Sedaj pa le med nas! Ti ne veš, kako te ljubimo! Ker si pa največja, najstarejša in najboljša pevka, boš pa ti sedaj naša voditeljica.

Milko. Peli bomo namreč pesem o svetem Miklavžu. Saj ti je znana.

Tekla. Seveda. Kar začnimo! (*Tekla stopi v sredino; drugi jo obkrožijo. Tekla urejuje in vodi petje. — Pojejo se tri kitice s spremljevanjem na glasovirju.*)

Vsi (pojo):

m f Fr. Zacherl.

O - tro - ci, prav vse - to ča - sti - mo svet -
 O, čuj na - še ne - žne gla - so - ve, ki
 Prav prid - no se bo - mo u - ča - li in

riten. *f*

ni - ka Miklavža mi vsi. Le - po se mu pri - po - ro -
 ktebi do - ni - jo vse - bo. Pri - na - šaj nam mi - le da -
 ve - dli sevedno le - po, po tvo - jih sto - pinjah ho -

p Imo

či - mo, da za - bil nas ni - kdar ne - bi, Le -
 ro - ve in vo - di nas s krepko ro - ko. Pri
 di - li, da pride - mo kte - bi vse - bo, Po

H do

za - bil nas ni - kdar ne bi.
vo - di nas skrep - ko ro - ko.
pri - de - mo kte - bi v ne - bo.

(Med petjem se prikažujejo v bengalični luči krilatci v ozadju. Po končani pesmi jih otroci zagledajo. Osupnjeni padejo na kolena in sklepajo roke. Upirajo oči v čarobno prikazen. — Po nekaterih trenutkih pade zastor.)

Zdaj gremo iz Milana . . .

Radecki ima sivó glavó,
pa vendar gre na vojsko ž njó . . .

Ko sem bil še prav majhen, sem se igral sam v zimskih dneh v hiši, mati pa so predli, da je prijetno brnel kolovrat v topli izbi. Kadar sem bil najbolj zamišljen v svoje igranje in so to opazili mati, so zapeli tako mílo, da sem popustil vse, hitel k njim in se jim naslonil v naročje. Hudobnega namena gotovo niso imeli, ko so prekinili moje igranje. Vselej so me pogladili po glavi, mílo me pogledali in se potem za kratek hip zamislili kdovekam. Kaj se ve, morda so videli svojo in mojo nesrečo; morda so zasanjali o moji in svoji veseli bodočnosti?

Včasih pa so mi zapeli ob podobnih prilikah o sivolasem Radeckem: »Radecki ima sivó glavo . . .«, oj ta glas, tako preprost, pa tako mil, tako lep, da, tako bajen! Pa sem mislil, kaj je vojska, in Radecki tam in tisti fantje, ki — kakor pravijo — imajo ko-rajžo. In mislil sem, da so samo zato doli na Laškem, da moja mati o njih pojó, in da moram biti jaz zato nekako žalosten in otožen, ker se bojim vojske, ki je bila pred petdesetimi leti.

Ko sem pa nekoliko dorastel, so mi pa pravili mati o teh vojskah druge zgodbe. Glej, so dejali, za vasjo v leoni bajti je živela mati. Tri sinove je imela. Vsi so morali k vojakom. Na Laško so šli. O najmlajšem se je kmalu čulo, da je padel ubit. O drugih dveh pa dolgo ni bilo nič slišati. Sedmo leto je že minevalo. Kar čuje mati neki večer, ko je že legla, besede svojega sina: »Mati, zdaj gremo iz Milana!« Mati je trdila zagotovo, da je glas čula prav natančno. In sin je res odhajal prav tisti uro iz Milana, ker bil je res tisti dan ubit; njegov duh pa se je oglasil pri materi.

Čez par let se je vrnil tretji sin. Žalostno je tožil materi: »Bogat bi bil lahko. Brat je imel skritih čelado cekinov. Za drugi dan sva bila namenjena, da jih greva poiskati; a brat je padel zvečer, in cekini so ostali skriti kdovekje.«

Mokriški.

Izgubili?

Mala deklica vidi, kako se sosedova mati in oče jokata, pa vpraša svojo pestunjo, zakaj sta tako žalostna. Ta ji pove, da sosedova ata in mama zato tako žalujeta, ker sta izgubila svojega otroka. »Izgubila?« odvrne otrok, »pojdemo ga brž iskat!«

»Iskati bi nič ne pomagalo; ga ni več na tem svetu; je umrl.«

»Kje pa je zdaj?«

»V nebesih je!«

»V nebesih, kjer, si mi pravila, da je tako prečudno lepo, kjer je ljubi Zveličar in kjer se otroci igrajo z angeli?«

»Da, v nebesih, tam je zdaj.«

Deklica se zdaj zamisli in molči več časa ter slednjič začudena vzklikne: »In to imenujejo veliki ljudje — izgubiti?«

Pečka.

(Iz ruske čitanke.)

Mati je kupila češpelj, da bi jih dala po obedu otrokom. Ležale so v sobi na krožniku. Vanja ni še nikdar jedel češpelj in zato je vedno krog njih hodil in jih duhal, zakaj jako so mu dišale. Ko pa ni bilo nikogar v sobi, tedaj se ni mogel več premagovati, popadel je eno češpljo pa jo pojedel. Pred obedom je mati preštela češplje in videla, da ene manjka. Pa je šla in povedala očetu.

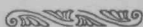
Ko so obedovali, je oče rekel: »Kaj ni morda kdo izmed vas, otroci, pojedel ene češplje?« Pa so se vsi oglasili: »Ne!« Vanja je zardel kakor rak in tudi dejal: »Ne, jaz je nisem snedel.«

Tedaj pa je oče rekel: »Lepo to ni bilo, naj jo je pojedel že kdorkoli izmed vas, ali naposled bi to ne bilo še nič hudega. Ali hujše je, da so v češpljah pečke, a kdor jih ne zna jesti in ne jemlje iz njih peček, mora še tisti dan umreti. In tega se bojim.«

Vanja je obledel in rekel: »Ne, jaz sem vrgel pečko skozi okno.«

Zdaj pa vsi v smeh, Vanja pa v jok.

Jožef Gruden.

Nepokorne muhe.

(Basen.)

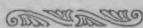
Otroci,« je rekla stara muha mladim, »varujte se medú, vina in goreče luči.«

»Ej,« je rekla muhica, »med je tako sladak.« Pa je jedla — in z nožicami obtičala v medu.

»O,« je rekla druga, »vino je tako dobro.« Pa je pila, se napila in vtonila v kupici.

»Toda luč,« je rekla tretja, »ta je pa vendar zelo lepa in ni ne jed, ne pijača.« Pa je letela k luči in se je sežgala.

Kdor ne mara za svarilo, sam sili v nesrečo.

Deklamovanka.

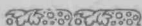
8. Na barju.

Tamkaj sredi barja
travice trepečejo,
bajko si šepečejo
o Matjažu kralju,
ki pod Krimom spi:

„Kadar porodi se
na Slovenskem tak junak,
da Matjažu bo iz nožnic

sam potegnil težki meč,
takrat prebudi se
stari kralj Matjaž,
pa pridere z vojsko
izpod Kríma spet,
pa na barju jo postavi
v bojni red,
pa podjarmi v kratkem
celi svet . . .“

Bogumil Gorenjko.

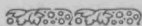
Ob zibeli.

Spavaj mirno,
angel mali,
òtrok zali,
moja nada! . . .
Srce verno
zate bije,

solza lije
iz očesa.
Naj nebesa
tihe sreče
ti dadó!
Naj livada

bo življenje
tvoje celo,
polna cvetja
in radosti
brez bridkosti
in trpljenja.

Gnjevoš.

Nagajivka.

Cici — bici —
naši strici
na polici —
kaj pa delajo?

Belo moko sejejo,
črne hlebe pečejo,

Pa so prišli hromonogi,
bolni, lačni in ubogi,
strice kruha poprosili —
strici — skopi niso dali,

hromce vse so v tek pognali
in polico prevrnili
in vse hlebe izgubili,
in še glave si razbili . . .

Cici — bici,
naši strici
na polici —
kaj pa delajo?

V svoje kučme jočejo,
bolne glave zdravijo.

France.

Sestrica Ljudmila.

Za letošnje Vse Svete še ni mislila, da bo iz nebeških višav gledala svojega angelčka na nagrobnem spominku in od tamkaj se smehljala blestečim lučicam in jesenskim cveticam vsesvétnicam (krizantemam).

Dne 8. avgusta je Ljudmila, devetletna učenka, v Izlakah pri Zagorju ob Šavi mirno v Gospodu zaspala. Zelo so jo čislali in ljubili povsod, kjer so jo poznali, ker je bila v šoli vzorna učenka in tudi sicer modrega in vzglednega vedenja. Doma je Milka imela svoj šmarčni oltarček, pred hišo svoj vrtiček in seveda tudi v najlepšem redu igrače, katere so ji kaj radi donašali dobri ljudje. Večkrat se je pa tudi branila igrač in pošalila, „da ni treba stroškov za take reči, saj tako Miklavž vse prinese.“ Lep vzgled je bila sošolkam. Ako je katera zinila neprijemno besedo, jo je takoj Milka zavrnila: „Ne govorimo tako, to ni za lepe deklice.“ Z veseljem in veliko vnemo je tudi že opravila prvo sveto obhajilo.

Pred nekaj meseci je iz neznanih vzrokov hudo obolela. Ni bilo pomoči, in bolezen jo je prezgodaj pokopala. Vsa okolica je zaplakala, cvetice so povesele glave in celo njen mladi zajček je isto noč poginil, ko je ona dušico izdihnila.

Ganljive so bile njene zadnje nedolžne besede: „Mama, peljite me v nebesa!“ Domači gospod župnik je v nedeljo o tem pridigoval, kako bi drugi še bolj morali misliti na nebesa, nego ta dobri otrok, ki je tako lepo živel in tako lepo končal svoje mlado življenje.

Mlajši štiriletni bratec Slavko pa sedaj večkrat vprašuje, kdaj bo prišla sestra iz nebes in se zopet igrala z njim . . .

Ciril Lužar.

Kratkočasnice.

1. Učitelj: »Zakaj gredo v jeseni lastavice od nas?« — Učenec: »Zato, ker se pri nas šola začne.«

2. Sestrica vpraša bratca: »Povej mi, kaj je nič?« — Bratec odgovori: »Zamiži, pa boš že videla.«

3. Mali Zvonko: »Papa! Danes sem se s stricem peljal na avtomobilu. Strašno je šlo hitro, tako da nismo mogli nič več gledati, in govoriti tudi nisem mogel več, in v ušesih mi je šumelo in oči so bile polne prahu in v glavi se mi je kar vse vrtilo ... oh, to je bilo lepo!«

4. Učenec pripoveduje: »Ko se je Jezus bližal Najmu, je ravno en mrlič prišel iz mesta ...«

5. Jerica se je šla z očetom zapisat med abecedarje. Nekaj časa ji je bilo v šoli jako všeč. Potlej se je pa naveličala in nekega dne prosi očeta: »Kaj ne, ata, da pojdete z menoj k učitelju, naj me spet izradirajo!«

Zastavica.

Z g nevarna je žival brez nog;
s k posodo ti sodar napravi;
z s v jeseni diči drevja krog;
z j v nevolji se ljudem pojavi.

Šaljivo vprašanje.

(Vpraša »Internus«.)

Kako se imenuje začetek in konec vsake vrvi? In kako se zove nje središče?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)*

* Med rešilci „naloge“ v zadnji številki so pomotoma izostali: Kranjc Bogdan, šestošolec, in Kranjc Milica, učenka meščanske šole, pri Sv. Barbari niže Maribora; Ulepič Stojan in Rado, učenca v Kranju.